



Uitgeverij Holland - Haarlem

www.uitgeverijholland.nl
www.gonnekehuizing.nl

Gonneke Huizing

Babylove



Uitgeverij Holland - Haarlem

Omslagontwerp: Ivar Hamelink
© foto Corbis, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeversmaatschappij Holland - Haarlem, 2008

ISBN E-boek 9789025111632
NUR 284

'Dus jongens en meisjes, morgenochtend om vijf uur vertrekt de bus en geen minuut later. Wie er niet is, heeft pech!' Verkuyl hief vermanend zijn vinger.

'Ja, Hamza, de bus is echt vertrokken hoor!' waarschuwde Nanette, de jonge lerares Frans.

Hamza kwam altijd of op het nippertje of net te laat.

Hamza grijnsde. 'Ik rijd met Sterre mee. Haar vader haalt me op. Voor Sterre blijf ik desnoods de hele nacht wakker.'

Ze lachten. Het was algemeen bekend dat Hamza stapel op Sterre was en omgekeerd.

'Mooi zo.' Verkuyl knikte Hamza even toe. 'En denk erom,' de leraar wendde zich weer tot de hele groep, 'paspoort mee en alcohol thuis!'

'Ah meneer, een klein flesje mag toch wel?' vroeg Mendel.

'De regel is: géén drank. Daar komt alleen maar narigheid van,' waarschuwde Verkuyl.

'Ook een boel gezelligheid,' fluisterde Robin tegen Kim.

Hij sloeg zijn arm om haar heen. 'Verkuyl is veel te streng.'

'Och.' Kim haalde haar schouders op. 'Ik vind hem wel aardig.'

'Nou, gelukkig gaat Nanette ook mee. Die kan Verkuyl mooi tot de orde roepen als hij het te bont maakt,' zei Robin.

Kim giechelde even. Iedereen op school wist dat Verkuyl een zwak had voor Nanette.

'Het wordt vast een te gekke week!' Ze keek de groep rond. Dertig leerlingen uit havo-4 hadden zich voor deze Parijsreis ingeschreven. Het was al jarenlang de traditie op hun school om in de laatste schoolweek voor de zomervakantie een paar stedenreizen te organiseren voor de vierdeklassers. Er ging ook nog een groep naar Londen en een naar Praag.

Kim had eigenlijk voor Praag willen kiezen, maar daar was

Robin vorig jaar al naartoe geweest, toen hij voor de eerste keer in havo-4 zat.

Het zou haar enige vakantie zijn deze zomer, want haar ouders wilden dit jaar een keer gewoon thuisblijven.

Genieten van de tuin op zijn mooist, had haar moeder gezegd. Maar de echte reden was, dat haar vader een beetje overspannen was. De dokter had hem afgeraden om op vakantie te gaan. Thuis uitrusten is het allerbeste, had hij gezegd.

Kim vond het niet erg. Ze ging vier weken in huize Avondzon werken, het verzorgingstehuis in de wijk.

‘Hé, plakkers, jullie gaan niet de hele reis zo klef zitten doen hoor!’ Kim kreeg een duwtje tegen haar schouder.

Ze draaide zich om en keek in het pruilende gezicht van Marit, haar hartsvriendin vanaf de peuterspeelzaal.

‘Ik ben er ook nog!’ mopperde Marit.

‘Weet ik toch,’ suste Kim. Ze zuchtte. Op het laatste schoolfeest had ze verkering met Robin gekregen, nu alweer vier weken geleden. Het zou volmaakt zijn geweest, als Marit niet zo jaloers was.

‘Tot morgenvroeg dan, jongelui.’ Verkuyl pakte zijn papieren bij elkaar en verliet het klaslokaal.

‘Heb je nog zin in iets aan de overkant?’ vroeg Robin.

Kim aarzelde. Aan de overkant was een snackbar schuin tegenover de school. In tussenuren en pauzes gingen ze er vaak naartoe voor een patatje of een colaatje.

Ze keek om naar Marit. ‘Ga jij ook mee?’

Marit haalde haar schouders op. ‘Ik wilde eigenlijk naar huis om mijn tas te pakken voor morgen.’

‘Nou dan doe je dat toch.’ Robin slingerde zijn rugzak over zijn schouder. ‘Voel je vooral niet verplicht.’

Kim kauwde even op de binnenkant van haar lip. Robin was bepaald niet dol op Marit en Kim kon hem geen ongelijk geven.

Marit liet geen kans voorbij gaan om hem te laten merken dat hij teveel was in hun gezelschap.

Het was ook best wel moeilijk voor Marit. Na jaren als een soort twee-eenheid door het leven te zijn gegaan, viel het niet mee om je beste vriendin opeens te moeten delen.

'Joh, dat kun je vanavond toch ook nog wel doen?' zei ze dus toch maar, Robins verwijtende blik negerend.

'Oké dan.' Marit pakte haar mobieltje. 'Even kijken of ik nog sms'jes heb.'

Robin en Kim liepen ondertussen al naar beneden en gingen op het muurtje aan de rand van het schoolplein zitten.

Robin sloeg zijn armen om haar heen. 'Je bent lief.' Hij streek met het puntje van zijn tong langs haar lippen.

Kim stak haar onderlip een stukje naar voren en drukte zich dichter tegen hem aan. Hun tongen cirkelden traag om elkaar heen.

'Waarom vraag je haar nou eigenlijk mee?' vroeg Robin na een tijdje.

'Ze is wel m'n beste vriendin, hoor.' Kim maakte zich los uit Robins omhelzing.

'Ja, helaas,' zuchtte Robin. 'Hopelijk zit ze in Parijs niet de hele week aan je vastgelijmd.'

Kim haalde haar schouders op.

'We knijpen er mooi samen tussenuit, zo nu en dan.'

Robin streek haar lok, die over haar voorhoofd hing, naar achteren.

Kim knikte. Ze hoopte maar dat Marit zich af en toe bij Annelie en Sterre wilde aansluiten, zodat zij en Robin dan samen iets konden doen.

'Ga je mee?' Marit gaf haar een duwtje in haar rug. 'Ik had een berichtje van Daan.'

'Wat wilde die?'

'Ja, duh, wat denk je? Hij vroeg me of ik morgen naast hem kom zitten in de bus.'

'Leuk voor je, toch?' vroeg Kim hoopvol.

'Dacht het niet. Ik kom gezellig naast jou.' Marit gaf haar een arm en trok haar mee.

'Kom je?'

Kim keek een beetje hulpeloos om naar Robin, die achter hen aanslofte.

2

Om vier uur liep de wekker af. Kim morrelde slaapdrongen aan het knopje om het gerinkel te laten stoppen en wilde zich weer lekker omdraaien. Opeens schoot het door haar heen. Parijs. Vandaag ging ze naar Parijs.

Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed.

Na een snelle douche schoot ze in haar kleren die ze de avond daarvoor al klaar had gelegd op haar stoel.

Haar nieuwe spijkerbroek. Ze had van haar vader deze maand vijftig euro extra aan kleedgeld los weten te peuteren en toen had ze deze broek kunnen kopen. Tevreden streek ze over haar heupen. Ze had een lekkere platte buik en dan stond zo'n laag model vet cool. Jammer dat ze geen navelpiercing durfde. Nou ja, het mocht ook niet, dus het kwam eigenlijk wel mooi uit.

Ze trok haar sportschoenen aan. Denk erom dat jullie schoenen dragen waar je lekker op loopt, had Verkuyl gezegd, want we zullen de komende dagen vele kilometers maken.

Ze pakte haar mobiel en toetste een berichtje in voor Robin.

See you so.

xxxxKim

Een klein blietje gaf aan dat er een sms'je terugkwam.

Love you

xxxxRobin

Ze klapte haar mobiel dicht en stopte hem in de zak van haar korte vestje.

Beneden was haar moeder bezig broodjes te smeren. Kim sloeg haar armen om haar heen en gaf haar een zoen op haar wang. 'Mmmm, lekkere harde bolletjes met kipkerriesalade. Lief dat je mijn lievelingsbroodjes hebt gekocht.'

'Heb je trek?' Haar moeder stak haar een broodje toe en schonk een kop koffie in.

Kim ging zitten aan de keukentafel en nam een hap uit haar broodje.

'Heb je er zin in?' vroeg haar moeder.

'Ja.'

'Parijs is de mooiste stad die ik ken.' Haar moeder legde het botermes op het aanrecht en ging ook aan tafel zitten.

'Papa en ik zijn er twintig jaar geleden geweest op onze huwelijksreis.'

'Zou je geen zin hebben om nog eens te gaan?'

Haar moeder knikte. 'Lijkt me fantastisch, maar papa moet eerst weer helemaal beter zijn.'

Kim nam een slok van haar koffie.

'Kim,' haar moeder legde een hand op de hare. 'Zul je voorzichtig zijn en geen rare dingen doen?'

'Maham, begin nou niet weer. Daar hebben we het toch al over gehad?'

'Weet ik,' zei haar moeder snel. 'Maar Parijs is zo groot en zo, zo...'

'Druk,' vulde Kim aan.

'Gevaarlijk,' maakte haar moeder de zin af.

'Ik geef Verkuyl een hand bij het oversteken,' beloofde Kim.

Haar moeder schoot in de lach. 'Je weet best wat ik bedoel.'

'Ik ga niet alleen op stap en ik ga niet met vreemden mee. Zo goed?'

Haar moeder knikte. 'Enneh Robin?'

'Wat nou Robin?' Je weet toch dat ik dat nog niet wil? En Robin trouwens ook niet.'

'Ja maar, als je samen op stap bent, dan...'

'Samen? Ja hoor, we zijn echt samen met achtentwintig leerlingen en twee leraren erbij. Moet je net Verkuyl hebben. Volgens de leerlingen die vorig jaar zijn geweest, slaapt ie 's nachts nooit en doet ie niks anders dan over de gangen patrouilleren.'

'Ik had toch liever gehad dat je aan de pil was gegaan.'

Op dat moment ging de keukendeur open en kwam haar vader binnen. 'Ik wilde je nog even een goede reis wensen, lieverd, en dit is voor jou!' Hij drukte haar een biljet van vijftig euro in de hand.

'Pap!' Met een juichkreet viel Kim haar vader om de nek. 'En ik had ook al vijftig euro extra kleedgeld gekregen.'

'Je verwent haar veel te veel,' merkte haar moeder hoofdschuddend op.

'Ik heb maar één dochter en wat voor een.' Haar vader schudde haar liefkozend heen en weer. 'Heel veel plezier en denk na, voor je iets doet.'

'Tuurlijk pap, dat doe ik altijd.'

'Dan is het goed.' Haar vader liet haar los.

'Gaan we, mam?' Kim stopte haar broodjes in haar schoudertas en vulde een flesje onder de kraan.

In de auto wuifde ze net zolang tot ze haar vader die in de deuropening stond, niet meer kon zien.

Bij de bus was het al een drukte van belang. Ondanks het vroege uur was iedereen aan het lachen en kletsen.

Nanette stond met de chauffeur te praten. Ze droeg een witte heupbroek met een enorme riem, een appelgroen shirtje met een lage hals en een hip jasje. Haar donkere ogen waren de hele tijd op haar gesprekspartner gericht, alsof hij het meest interessante verhaal vertelde dat ze ooit gehoord had. Kim zag dat de man onder de indruk was.

Verkuyl liep bedrijvig heen en weer met een lijst in zijn hand.

'Ha, die Kim, je bent er.' Hij zette een streepje op de lijst. 'Nu moeten er nog vijf komen.'

'Kim!' Marit sloeg een arm om haar heen. 'Ik heb zo'n zin om te gaan. Ik heb bijna niet geslapen.'

Kim keek zoekend rond. Was Robin er nog niet?

'Je luistert niet.' Marit trok haar arm weg.

'Natuurlijk wel. Je hebt zin om te gaan en je hebt bijna niet geslapen.'

'Nog een paar minuten, mensen en dan vertrekken we,' schalde Verkuyls stem.

Ineens knalde er luide muziek over het schoolplein.

'Mendel, uit dat ding! Ben je gek geworden?' schreeuwde Verkuyl. 'Wat moet je met zo'n gettoblaster in Parijs?'

'Muziek luisteren, meneer. Da's mijn hobby en daar kan ik niet zonder. Zonder muziek doe ik geen oog dicht. De een heeft een oude knuffel mee voor in bed en ik toevallig mijn muziek.'

'Als je dat ding in de bus maar uit laat,' dreigde Verkuyl, 'dan vind ik alles best.'

Kim zag dat haar moeder in gesprek was met een paar andere ouders. Annelie kwam aangeslenterd.

'Nieuwe tas?' vroeg Kim op Annelies schoudertas wijzend.

'Van m'n moeder gekregen voor deze reis.'

'Chill.'

'Vind ik ook.' Annelie haalde haar mobieltje tevoorschijn.

'Waar blijft Sterre toch? Even bellen.'

'Ra, ra wie ben ik?' Kim voelde twee warme handen op haar ogen en een zoen in haar nek.

'Erg grappig, Robin. Hoe oud ben je eigenlijk?' Marits stem klonk vinnig.

Op dat moment scheurde er een auto de straat in die pal achter de bus stopte. Sterre en Hamza stapten uit.

'Pff, Hamza had zich verslapen en we moesten bijna een kwartier wachten. M'n pa was in alle staten.' Sterre deed de achterklep open en haalden hun tassen uit de kofferbak.

De anderen lachten. 'Je zou voor Sterre toch de hele nacht wakker blijven?'

'Tuurlijk.' Hamza knikte. 'Maar op het laatst was ik zo moe, toen ben ik toch even in slaap gevallen.'

'Ja ja.' Sterre porde hem in zijn arm. 'Volgens je moeder lag je gewoon vanaf twaalf uur in je bed te ronken, hoor.'

'Instappen jongelui!' Dat was Verkuyl.

Kim gaf haar moeder een kus en stapte in.

'Hé, Marit, kom je naast mij? Dan kunnen de liefdesbeesten lekker naast elkaar.' Annelie trok aan Marits mouw.

'Eh, nou, ik zou naast Kim, toch Kim?'

'Joh, laat die nou lekker naast Robin zitten. Sterre en Hamza zitten ook al naast elkaar. En ik wil naast jou.'

Annelie hield nog steeds Marits mouw vast.

'Nou, goed dan.' Marit plofte naast Annelie neer.

Kim zuchtte van opluchting. Bedankt, lieve Annelie. Ze schoof op de bank achter Marit en Annelie naar het raam.

'Mooi geregeld, hè?' fluisterde Robin met zijn mond tegen haar oor.

'Hoezo?'

'Gewoon. Even een sms'je naar Annelie.'

'Heb jij...?'

'Ja waarom niet. Alles mag in tijden van liefde en oorlog.'

Kim nestelde zich tevreden tegen hem aan. Ze duwde haar gezicht tegen zijn schouder en rook zijn vertrouwde luchtje.

'Lekker zeepje gebruik jij toch altijd.'

'Oké jongens, we zijn compleet.' Verkuyl liep van achteren weer naar voren en ging naast de chauffeur zitten. 'Karren maar!'

De chauffeur startte de bus en reed langzaam de straat uit.

Kim zag haar moeder tussen alle andere ouders in staan wuiven en ze zwaaide enthousiast terug.

Marit draaide zich om. 'Kim?'

'Ja?'

'Jij gaat toch wel met mij op een kamer?' Ze keek Kim half angstig, half verwachtingsvol aan.

'Ja natuurlijk, gek, met wie anders?'

'Nou, met mij bijvoorbeeld.' Robin duwde zijn kin in haar haar.

'Verkuyl ziet ons aankomen. Die krijgt een hartverzakking van schrik.'

Ze lachten alle vier.

'Hebben jullie er Zin in?' Nanette kwam even bij hen staan.

Nu lachten ze nog harder.

'Nou, dat kun je wel zeggen.' Robin grijnsde breed.

'Mag ik meelachen?' vroeg Nanette.

't Is alleen leuk voor leerlingen,' zei Marit snel.

'Jammer.' Nanette liep verder.

'Nou heb je vast haar beledigd.' Annelie keek haar een beetje spijtig na.

'Pech,' zei Marit onverschillig.

'Zou het nog wat worden tussen Nanette en Verkuyl?'

Kim keek vragend rond.

'Hoezo?' vroeg Robin onnozel.
Kim gaf hem een duw. 'Dat weet je best. Volgens mij vallen alle mannen als een blok voor haar,' antwoordde Kim.
'Vanmorgen de chauffeur nog weer.'
'Nou, als ik Nanette was, dan wist ik het wel,' Marit duwde haar wijsvinger hard tegen haar wang. 'Ik wilde dat ik kuiltjes in mijn wangen had.'
'Wat wist je wel?' vroeg Robin.
'Ik nam die chauffeur, dat is best een lekker ding.'
'Nou, dan doe je dat toch,' stelde Robin voor.
'Ja, duh, die man is voor mij te oud, ik bedoelde Nanette hoor, sukkel.'
Robin sloeg zijn arm om Kim heen. 'Blij dat jij niet zo'n bitch bent,' zei hij nadrukkelijk.
'Pfff, zak!' Met een boos gezicht draaide Marit zich om.
Annelie gaf hun een knipoogje voor ze zich ook weer omdraaide.
Kim trok zich een stukje terug, zodat de arm van haar schouder gleed en keek uit het raam. In dit gedoe had ze dus helemaal geen zin. Ze konden toch wel een beetje normaal tegen elkaar doen?
Ze voelde hoe Robin opstond. 'Ik ga even naar Kevin en Jord.'
Ze knikte met afgewend gezicht.
'Hé,' ze voelde zijn mond tegen haar oor. 'Ik wil een kus voor ik wegga.'
Ze draaide zich naar hem toe en meteen drukte hij zijn lippen op de hare.
Toen hij weg was, tikte Kim Marit op haar schouder. 'Doe een beetje normaal tegen Robin, ja.'
'Hallo zeg, laat hij normaal tegen mij doen.'
'Jij bent jaloers,' stelde Annelie vast.
'Waar bemoei je je mee?' stoof Marit op. 'Kim is mijn vriendin.'

'Maar je gunt jouw vriendin niet een leuke relatie. Je maakt voortdurend flauwe opmerkingen,' zei Annelie rustig.

'Ik gun Kim best een leuke relatie.' Ze legde de nadruk op 'leuke'.

'Zie je nou wel, je mag Robin niet,' stoof Kim op. 'Ik vind hem leuk.'

'Nou ja, jij hebt geen smaak.'

'Jee, Marit, dat zeg je toch niet.' Annelies stem klonk verontwaardigd.

't Is toch zo?' Marit schudde haar haar naar achteren. 'Robin is een losertje.'

'Ik praat niet meer met jou,' zei Kim schor. 'Jij was mijn vriendin, maar nu niet meer. Ik wil niet eens meer tegen jouw achterhoofd aankijken.' Ze stond op en liep naar de achterste bank, waar in de hoek nog een plaatje vrij was. Daar ging ze zitten en staarde naar de voorbijrazende auto's.

4

Rond het middaguur reed de bus een smalle straat met aan weerszijden hoge huizen in.

'Nog even en we zijn bij ons pension,' kondigde Nanette opgewekt door de microfoon aan. 'Pak je spullen alvast maar bij elkaar.'

Op dat moment stopte de bus voor een tunneltje.

'Volgens mij kunnen we hier niet onderdoor,' meende Robin.

Kim keek naar buiten. Ze zag Verkuyl uitstappen.

Langzaam reed de bus in de richting van het tunneltje.

'Stop! Kan niet!' Verkuyl deed zijn hand omhoog en stapte even later weer in.

'Hoe moet die bus hier draaien?' vroeg Kim.

'Kan niet,' zei Robin laconiek. 'We moeten achteruit.'

De chauffeur reed al. Tergend traag ging de bus achteruit, onder een monotoon getoeter. Kim keek door het achterraam.

Voorzichtig stuurde de chauffeur de brede bus achteruit een steegje in. Er zat maar zo'n tien centimeter ruimte tussen de bus en de muur. De chauffeur veegde met een zakdoek over zijn voorhoofd. Het lukte om vanuit de steeg de draai in de goede richting te maken.

Verkuyl keek op een plattegrond en gebaarde druk. Na een paar keer een scherpe bocht te hebben gemaakt, draaide de bus de smalle straat van daarnet opnieuw in, maar nu van de andere kant. Nog geen halve minuut later stopten ze bij een oud, vervallen gebouw. Op de vensterbanken stonden bloembakken met rode bloemen erin.

'Uitstappen, jongens,' riep Verkuyl door de bus. 'We zijn er.'

Iedereen verdrong zich in het gangpad om zo snel mogelijk uit te stappen. De chauffeur had intussen de laadklep opengezet en hij en Verkuyl waren al druk bezig alle tassen eruit te halen. Kim pakte haar tas uit de stapel.

'Er zijn twee-, drie- en vierpersoonskamers. Wil iedereen aan mij melden met wie hij of zij op de kamer gaat?' riep Nanette.

'Dan kan ik daar even een notitie van maken.'

Kim keek stiekem naar Marit. Ze hadden de hele verdere reis geen woord meer gewisseld.

'Kim, kom je bij ons?' Annelie pakte haar bij haar elleboog.

'Wie zijn "ons"?'

'Nou, Sterre, ik en eh, Marit.'

'Nee, ik wil niet bij Marit.'

'Toe nou Kim. Sterre en ik hebben haar op haar kop gegeven en ze heeft er echt spijt van.'

'Dat hoor ik nu voor het eerst. Had ze me dat zelf niet kunnen vertellen?'

Sterre kwam eraan en trok Marit aan haar hand mee. 'Nou vooruit, zeg dan!'
'Sorry,' fluisterde Marit. 'Ik eh, ik had dat niet moeten zeggen. Het sloeg helemaal nergens op en het was stom van me.'
'Ja behoorlijk.'
'Ik zal echt proberen niet meer te zieken tegen jou en Robin.'
Kim keek haar aan. Marit zag er zo schuld bewust uit dat ze in de lach schoot. 'Nou goed dan.'
Marit sloeg haar armen om haar heen en gaf haar een zoen. 'Bedankt, ik ben echt een draak zo af en toe.'
'Nou, af en toe,' zei Robin, die erbij was komen staan. 'De laatste weken behoorlijk vaak.'
Marit beet op haar lip.
Kim zag het. 'Oké, wij vieren op een kamer.' Ze pakte Marit en Sterre haastig bij een mouwen trok hen mee in de richting van Nanette.

'Wat een hok!' Kim liet zich achterover op het bed vallen.
Marit begon meteen te kuchen. 'En stoffig is het ook.'
Annelie en Sterre waren druk bezig hun bedden op te maken.
Er werd op de deur geklopt.
'Ja,' riep Kim.
Nanette kwam binnen. 'Alles hier in orde?'
Ze knikten.
'Is het bij jullie ook zo stoffig? Bij mij dwarrelden de stofwolken in het rond toen ik mijn tas op het bed gooide.'
'Hier ook.' Kim kwam overeind.
'Nou ja, voor een weekje moet dat maar kunnen.' Nanette keek een moment uit het raam.
'Om vier uur verzamelen we beneden voor een korte stadswandeling om de buurt te verkennen. Oké?' Ze keek de vier meisjes vragend aan.

Ze knikten.

‘Dan ga ik nu nog even bij de andere meiden langs.’ Nanette verliet de kamer.

‘Waar slaapt zij eigenlijk?’ vroeg Sterre.

‘Volgens mij hiernaast.’ Kim legde haar pyjama onder haar hoofdkussen.

‘Ja, lekker is dat, kunnen we niks uitspoken,’ zei Marit verontwaardigd.

‘Wat wou je dan doen?’ wilde Annelie weten.

‘Nou, naar een leuke disco of zo. Zo saai als je al om elf uur moet gaan slapen.’

‘Elf uur, hoe weet je dat?’ vroeg Sterre.

‘O, van Raisa, je weet wel dat donkere meisje uit de vijfde. Die is vorig jaar geweest en die zei dat de leiding vet streng is. Nanette en Verkuyl zitten elke avond te wachten tot iedereen binnen is. Je moet je bij hen melden en als je een avond te laat bent, dan moet je hen de volgende avond gezelschap houden.’

‘Blèh, nou dan moeten we in elk geval op tijd zijn.’ Sterre stak haar tong uit.

‘Verkuyl baalt natuurlijk als een stekker als hij ’s avonds gezelschap van leerlingen krijgt,’ lachte Annelie.

‘Denk je dat hij en Nanette elkaar echt, serieus zien zitten?’ vroeg Kim.

Annelie haalde haar schouders op. ‘Weet ik veel, hij kijkt altijd wel heel erg naar haar.’

‘Nou ja, dat doet iedereen.’ Kim haalde haar tandenborstel en tandpasta uit haar tas. ‘Ze is ook mooi.’

‘Voor een lerares dan,’ vulde Marit aan.

‘Wat maakt dat nou uit,’ merkte Kim met een mond vol tandpasta op.

‘Volgens mij zijn alle jongens verliefd op haar.’ Marit schoof haar tas onder haar bed.

'Behalve Hamza en Robin natuurlijk,' gilte ze, toen ze Sterre en Kim dreigend op zich af zag komen.

5

'Het is tien voor, dat halen we nooit,' hijgde Kim.

Het was de tweede avond en ze waren met z'n zessen uit geweest.

'Waarom moesten jullie ook nog per se op dat laatste nummer slown?' Marit keek Robin, Kim, Marit en Hamza verwijtend aan. 'Annelie en ik wilden al tien minuten weg.'

'Had dat dan gedaan,' zei Robin.

'Ja duh, Verkuyl zei toch dat we bij elkaar moesten blijven. Dus.' Ze holden zwijgend verder door de ondergrondse gangen.

'Hopelijk hebben we snel een metro,' pufte Sterre. 'Mens, ik verga van de zijsteek.'

'Hé, is dat Jonas daar?' Kim hield in. 'Wat heeft die?'

Half tegen de muur geleund hing Jonas. Hij zag lijkleek en hield zijn ogen gesloten.

Ze keken elkaar aan.

'Zou hij ziek zijn?' Ongerust keek Annelie naar de anderen.

'Daar lijkt het wel op, ja.' Sterre deed een stap in Jonas' richting. De anderen volgden haar.

Ze stonden in een kringetje om Jonas heen. Robin boog zich naar hem over. 'Hij stinkt naar drank.'

'Een kater dus,' stelde Marit laconiek vast. 'Laten wij nu maar opschieten.'

'We kunnen hem hier toch niet zo achterlaten?' Hamza schudde aan Jonas' schouder. 'Hij zal ongelooflijk op zijn donder krijgen.'

'Ja, en anders wij,' zei Marit.